

outdoor

REVUE

športujeme
v horách

EXPEDÍCIE:

MANASLU 8163 m

NOVINKA:

SUPERLAHKÉ LYŽIARKY

PRETEKY:

SKIALP KAMZÍK

PRÍBEHY Z HÔR:

TATRANSKÝ PRECHOD

ZIMA 2013 - 14

yak & rysy[®]
OUTDOOR

"každý krok navyše
smerom nahor je o krok
menej k vrcholu.

Batura 2.0 GORE-TEX®

je najväčším krokom,
ktorý sa dosiahol vo výrobe
horolezeckej obuvi."

Simone Kus

2011 - Gasherbrum II (8035 m s.l.m.) - prvý zimný výstup

Batura 2.0 GORE-TEX®

Prvá horolezecká obuv s inovatívnou štruktúrou GORE-TEX®. Vnútrotný tvarovaný skelet GORE-TEX® Insulated Comfort spolu s integrovaným zvrškom (vonkajšou vrstvou) vyrobeným z laminátu stretch GORE-TEX® zaručujú najlepšiu možnú kombináciu vodeodolnosti, priedušnosti a tepelnej izolácie. Nová vnútrotná stielka z karbonu so štruktúrou "včelieho plástu" (Honeycomb Carbon) zabezpečuje výnimočnú stabilitu a ľahkosť.

LA SPORTIVA
innovation with passion

With the high-tech functionality of

Zimná revue

Zimná Outdoor REVUE 2013 – 14 prináša štyri zaujímavé témy: úspešný výstup Branislava Pastora na Manaslu, revolučnú novinku od La Sportiva, 0. ročník nočných skialpinistických pretekov Skialp Kamzík a skialpinistický prechod z Popradského plesa, cez chatu Ornak na Žiarsku chatu.

V článku **Manaslu 8163 m** si prečítate rozhovor Jaryka Stejskala s Braňom Pastorom, ktorému sa dňa 25. 9. 2013 podarilo vystúpiť na ôsmu najvyššiu horu sveta. Členom expedície bol aj Juraj Rebro.

Revolučnou novinkou sú najľahšie 4-klipsové skialpinistické topánky na trhu **La Sportiva SPECTRE** pre mužov a užšia **La Sportiva SPARKLE** pre dámy. Na začiatku tohto príbehu bol sen mať skialp topánku, poskytujúcu všetky výhody moderných skitouringových lyžiakov (nízka hmot-

nosť, veľký rozsah pohybu...) a pritom zachovať vlastnosti jazdovej lyžiarky.

Vo februári 2013 sa uskutočnil na bratislavskej Kolibe nultý ročník nočných skialpinistických pretekov „**SkiAlp Kamzík**“. Ak nám bude túto zimu priatť počasie, uskutoční sa prvý ostrý ročník.

Koncom minulej zimy v dobrých podmienkach uskutočnila štvorica Jana, Švantó, Dušan a Juraj prechod z **Popradského plesa cez chatu Ornak na Žiarsku chatu**. Prvý deň sa im podarilo prejsť 24 kilometrov na chatu Ornak na poľskej strane Tatier. Druhý deň v krásnom počasí pokračovali 16 kilometrovou etapou až na Žiarsku chatu.

Prajeme Vám pekné čítanie a v zime na túrach krásne počasie a šťastné návraty.

Váš tím Yak & Rysy ■

Manaslu 8163 m

Slovenský horolezec Branislav Pastor vystúpil dňa 25. 9. 2013 na ôsmu najvyššiu horu sveta Manaslu.

Po dvoch neúspešných pokusoch - Broad Peak (2010) a Cho Oju (2011), sa ti do tretice podarilo vystúpiť na Manaslu. Splnil sa ti sen? Si spokojný? Predchádzajúce pokusy by som nenazval neúspešné. Na Broade, som vďaka nepozornosti skončil tesne pod Rocky Summit a na druhý pokus

nám to s Jurom fakt šliapalo... akurát nevyšlo počko. A na Cho Oyu, zase zdravie. To všetko patrí k získavaniu skúseností. A pokory. Myslím, že obe expedície boli úspešné, akurát ja som nebol na vrchole. Keby sa nám podarilo na Manaslu vystúpiť spolu, to by bolo super. Takto som bol sám a ne-

Juraj Rebro pri stavaní C1.

Pohľad na BC aj s volejbalovým ihriskom.

Foto: archív Branislav Pastor

bolo to úplne ono. Veľa vecí nebolo tak, ako som si predstavoval.

Čo rozhodlo o tom, že sa to podarilo? Predošlé skúsenosti, lepšia príprava, šťastie, dobré podmienky, dobrý spolulezec, to že si sa dal ostríhať?

Ási spolulezec, na ktorého je spoľah. Spoločne ukutý plán, ktorý nenarušilo počasie, choroba alebo iná nepriazeň. A čo sa týka vlasov, myslím, že s vlasmi po zadok by som už len ten daždivý trek, neprežil. Čiže vlastne všetko, čo si povedal.

Ako si sa doma pripravoval?

Veľa výletov skončilo nosením 2-ročného syna Leona na rukách, alebo v nosiči. A k tomu behanie a neustály pocit nedostatočnej pripravenosti.

Kolko to celé stálo a ako si zháňal peniaze?

Po postupnom zrušení všetkých prísľubov od sponzorov, zostal mi len milujúci sponzor (otec), ktorý ma trochu založil a tiež podpora cez náš klub.

Áno, ale informácia pre tých, čo snívajú o niečom podobnom, kolko to celé stálo?

Cena za expedíciu a kompletný servis, je okolo 5000 – 5500 Eur (nekomerčná expedícia, závisí

ešte podľa počtu ľudí na permite), komerčne je to okolo 15 000 Eur, bez Šerpov a tuším aj bez kyslíka. Plus samozrejme letenka a osobná výbava.

Braňo Pastor: „Na skale sa snažím liezť skôr dlhé cesty, kedysi tak okolo 6-7 UIAA, teraz ak, tak okolo 5, pre radosť. K tomu trochu skialp, ľady, firmy... Okrem domácich hôr, sa mi podarilo liezť aj na Elborze, na Pamíre, Ťanšane, Karakorame a aj tie Himaláje... Vyštudoval som pedagogiku, mám syna Leona a partnerku Bašku.“

Čo na to rodina?

Myslím, že pohoda. Musím povedať, že Baša to obdivuhodne zvládla. A to sme sa s Jurom definitívne rozhodli, že by sme teda naozaj išli iba dva týždne pred odletom.

Kolko ľudí sa zišlo v BC?

Množstvo... Túto sezónu Číňania uzavreli oblasť Čo Oyu. Takže množstvo komerčných sa presunulo práve pod Manaslu. Počul som, že po našom odchode, ich ešte mnoho pribudlo. My sme mali šťastie, že v C1 a C2 sme stany stavali ako prví, ►

C1 z cesty do C2.

vrtníky riadené zo zeme rádiom. Na čo to používali? Aký to malo dosah?

Natáčali letecké zábery nad BC a C1. Či aj vyššie, neviem. Dosah odhadujem asi na 50 metrov, ale či to nedá aj viac..., neviem.

Čo ste robili po večeroch?

V KTM sme odmietli „heating“ do spoločenského stanu, čo sa ukázalo ako chyba. Nechcelo sa nám tam klepať kosu a ani vysedať v páperi. Aj tak sme sa väčšinou rozprávali cez deň. Takže, po večeri jeden, prípadne dva-tri štamprlíky a každý do stanu. Juraj čítal knihy na Kindli a ja sudoku, krížovky, počúval hudbu a učil sa trochu aj angličtinu. Ale naozaj iba trochu...

Predstav nám váš tím. Mali ste Šerpov, kuchára? Akí boli?

Juraj Rebro - môj obľúbený spolulezec, s ktorým máme rovnaké názory na hory, hodnoty, zážitky, bivaky... a vlastne všetko to dobré, čo sa o spolulezcov hovorí. Ešte sa nám tuším nepodarilo pohádať... alebo som na to zabudol.

Kumar - náš kuchár a BC mana-

ger, úžasný človek, ktorý každého poznal a všetko vedel ihneď vybaviť. A varil ako malý boh. Inak zhodou okolností, jeho prvá expedícia, kde bol ešte ako „kitchen boy“, bola tvoja expedícia na Kanč v roku 1997.

Akí to boli ľudia, z akých krajín, koľko nepálskeho personálu?

V poslednej dedine pred BC sme stretli 40-člennú expedíciu z Japonska. Postupne priľtávali vrtníkom, do ktorého sa zmestili maximálne traja. Každý deň priamy prenos do TV, niekoľko hexacopterov, quadcopterov na natáčanie záberov z výšky a množstvo inej elektroniky... Materiál im nieslo 250 nosičov. Čisté megalomanstvo. A potom sa v BC učili žumarovať a zlanovať. Ďalej množstvo štandardných klientov (USA, GB, Fr...), na každého jeden, prípadne dvaja Šerpovia. Ale aj takým bolo občas treba ukázať, ako založiť žumar, či osmu. Veľkou novinkou pre mňa bolo, že niektoré expedície mali aj v C1 kuchynský stan a kuchára. Iné nekomerčné expedície, okrem našej, sme nevideli. Ale to neznamená, že tam neprišli po našom odchode...

Hexacoptery, quadcoptery – to sú hádam malé

Parkas - pomocník kuchára, „kitchen boy“, mladý človek neurčitého veku, s tajomným hlasom, ktorý sme počuli asi 5x za celú expedíciu. Celý čas chodil v šľapkách a bosý, počas treku, v BC, v daždi, snežení, pri +20 ako aj pri -20... zrejme preto, že topánky mal väčšie aspoň o 3 čísla.

Akú ste zvolili taktiku? Dohodli ste sa na spolupráci s inou výpravou?

Nedohadovali sme sa s nikým. Asi najväčšia komerčná expedícia mala platenú predpoveď, ktorej sa snažili všetci prispôbiť.

Naša taktika bola jednoduchá. Koľko dní mimo BC, toľko dní v BC. Čo sme ešte skrátili tým, že do BC sme z výškových táborov schádzali skoro ráno. Tak, aby sme si dali raňajky a ostatok dňa už restovali.

Aké bolo počasie a podmienky v stene?

Počasia na kopci, ako z príručky pre horolezcov v kapitole „Kedy vyraziť na túru“. Celý trek pršalo, v BC už super. Hoci monzún ešte neskončil. Dost' chladno, občasné sneženie, nič dramatické, rovnako na celom kopci. Najdôležitejšie bolo, že skoro celý čas nefúkalo. Číže všetko, čo sa vraví o džungľových kopcoch, neplatilo.

Ako prebehla vaša aklimatizácia?

Manaslu je poctivo vyšliapaný kopec. Trek začína vo výške 530 m nad morom. BC je vo výške oko-

Juraj Rebro zo stanu.

Prechod cez trhliny, cesta do C2.

Predvrchol Manaslu East Pinnacle (7895 m),
hlavný vrchol za ním.

lo 4600 m a ide sa v džungli 4-10 dní, vo výške do 2500 m. Čiže aklimatizáciu sme začali až v poslednej dedine Sama Gao v 3500 m. Následne BC a potom už klasika. Vynáška so zásobami a s postavením stanu, dolu, do BC. Oddych, výšlap, spánok, postaviť ďalší tábor, spánok v nižšom tábore a ráno do BC. A tak ďalej.

**Kolko ste si pripravili výškových táborov? Muse-
li ste aj ťahať fixné laná? Boli ste stále na čele?**

Výškové tábory sme mali 4. Prvé 3 sme spravili počas aklimatizácie. Na summit push sme zbalili stan v dvojke a presunuli ho do štvorky (7400 m). Na čele sme boli len do vybudovania C2. Šerpiovia pracovali na „smeny“, takže nás dobehli v C3.

Jednalo sa o Šerpov komerčných expedícií?

Áno. Nekomerční sme boli dovtedy iba my.

Aká bola obťažnosť? Dali sa použiť aj lyže?

Bol som prekvapený. Myslím, že kto lezie aj v zime, by nemal mať problém. Maximálna strmosť okolo 80 stupňov. Nebezpečenstvo na kopci ma prekvapilo najviac. Vlastne jediný bezpečný terén je v úseku C4 – summit – C4. Inak človek už skoro z BC kľučkuje medzi trhlinami a stále niečo skáče. Cesta z C1 do C4 vedie medzi a pod serakmi. ►

Predvrchol Manaslu East Pinnacle
zo stanu v C3.

Piknik na sniečku.

Mali sme aj lyže, ale reálne sa dalo lyžovať 100 m spod vrcholu do C3. Boli tam aj lyžiari, čo sa trápili na čiernom ľadovci pri BC.

Čo ste jedli, okrem umelej výškovej stravy boli aj klobásky a slaninka?

Vákuovo balenú výškovú stravu sme nejedli. Náš kuchár Kumar nám spravil do sáčkov rizoto, zemiaky, uvaril vajíčka na tvrdo a my sme si to v táboroch len ohriali v hrnci, zamiešali zo šunkou z konzervy a nedeľný obed (večera) bola hotová. S klobáskami sme mali trochu problém, v sudoch pri 30-stupňových teplotách počas treku, nevyržali všetky.

Aké ste mali topánky, oblečenie, stany, spacáky? Čo fungovalo, čo nie?

Nedám dopustiť na výškové topánky *Olympus*, oblečenie väčšinou *Marmot*, doplnené „kto, čo mal“, stany *Pinguin*, ktoré si všetci chodili pri summit day fotiť. Totiž vždy, keď sme prišli do tábora, mali klienti vďaka Šerpom odhadzané stany. Iba naše čakali pod zálahou snehu. A tak po odhrabaní, som vliezol dnu, zatlačil (do stropu) a stan stál ako nový. Ešte aj sucho v riom bolo. Boli sme naozaj milo prekvapení.

A čo nefungovalo? Všetko sme mali odskúšané z minulosti, takže nejaké veľké prekvapenia sa

nekonali. Vlastne som hneď v C1 zlomil lopatu a v C3 mi ostali nožičky z variča v ruke. Inak tuším všetko fungovalo.

Ako ste si naplánovali vrcholový útok?

Na útok sme išli deň po ostatných. Takže BC - C2, C2 - C3, C3 - C4, summit.

Kolko asi bolo tých ostatných?

Celkovo to mohlo byť aj 50 ľudí.

Aká bola realita? Keď môžeš popísať vrcholový deň? Vyrážali ste na vrchol sami?

Realita bola, ako som povedal. Vrcholový deň, začal podľa plánu. Vstali sme tuším o 1:00 - varenie, obúvanie... však to poznáš. Chceli sme ísť s ostat-

nými, ale stalo sa to, čomu som nikdy nerozumel, ako sa to môže stať (a stáva sa to aj iným). Jurovi nešli nasadiť mačky. Proste akty X. Takže sme vyrážali možno až okolo pol tretej.

Za akých okolností sa otočil Juraj a kedy?

Juraj je zásadový matfyzák. Išiel za mnou asi 100 m, keď som počul vo vysielacke, že to do 14:00 nedá a tak sa točí. Proste pravidlá a zásady. Ja som mu odpovedal, že ak do 15:00 nevýjdem, točím tiež. Lenže o 15:00 som videl vrchol... a tak som sa neotočil.

Z fotografií vidno, že si bol na vrchole sám. Aký to bol pocit? Necítil si sa opustený? Ako dlho si sa zdržal? Mal si pripravený nejaký rituál?

Áno. Na vršku som bol posledný, o 15:40. Bol som tam do 10 minút. Vyhodil som modlitebné listky, priviazal šerpsku šatku, spravil pár fotiek. Rituál som nerituálil. Necítil som sa sám, keďže som šliapa stopu ešte piatim ľuďom a čakal som, že prídu ku mne. Len oni si dali vrchol asi 50 – 100 m odo mňa. A asi 30 – 40 m podo mnou.

Kolko ľudí bolo v ten deň na vrchole? A fúkalo, keď si musel prešlapávať stopu?

Myslím, že 29, ale nie som si istý. Nefúkalo, teda aspoň nie tak, že by to stálo za zmienku. Svah bol dosť strmý a stopa po zostupujúcich bola rozrytá a nepoužiteľná. Takže bolo jednoduchšie šliapať novú stopu v prašane o meter vedľa.

Hovorí sa, že niekedy je zostup náročnejší, než vlastný výstup. Čo ty na to?

Pre mňa určite. Keď všetko „hraje“, výstup je ok. Zostup bol horší - začal som schádzať a povedal som si, že aspoň dole nepôjdem sám. No kým som zišiel k ostatným, vytiahli traja lyže a zmizli. Zvyšní dvaja boli Šerpovia s kyslíkom a išli dolu rovnako rýchlo, ako lyžiari. Až vtedy som sa naozaj cítil osamelý.

Počul som, že tvoj zostup bol nakoniec dosť komplikovaný. Ako to bolo?

V horných partiách bol špagát a tak na karabíne som celkom fičal. Výhoda bola, že som celý čas z vrchu videl C4, ktorý je inak za kopcom. Nad C4 je niekoľko veľkých rozľahlých plát. Zotmelo sa ►

Kúsok pod vrcholom, lyžiari a Šerpovia za mnou.

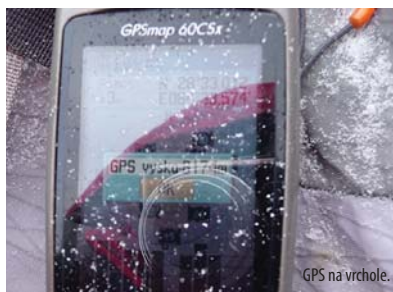
a svetlá v C4 nebolo vidieť. Špagát skončil. Predposledné platô bolo mierne do kopca. Stopy nikde, alebo skôr všade. Stratil som smer, alebo skôr som bol presvedčený, že som C4 podbehol zľava, hoci v skutočnosti som bol nad ním. Otočil som sa po vysieláčkovom dohovore z Juro, že pôjdem vyššie a uvidím svetlo a zostúpim správne, alebo narazím na pokračovanie fixu, proste že nájdem cestu.

GPS si nepoužíval? Juraj ťa čakal v C4 (7400)? A ako to dopadlo?

GPS som mal, ale spomenul som si na neho, až asi okolo ôsmej. Nemal som dobre zaznačený výstup, nezmenil som farbu pre zostup. Takže som mal naznačené nesutočné kľbko čiar, kde som chodil. Na ďalší deň už GPS nebolo. Ale v Káthmandu sme ho reštartli a bolo to celkom zaujímavé pozeranie.

A ako to pokračovalo? Postupne som vystúpal až do 7900 m po zmesi stôp, odkiaľ som už mal dávno vidieť tábor. Ale nevidel. Dostal som sa na se-

ver. O 1:00 v noci som vykopal záhrab v sedielku, medzi dvoma vežami a perfektne sa vyspal. Ráno o šiestej som pochopil, že sa neorientujem - videl som do severnej steny - pre mňa úplne neznámy

pohľad. Začal som zostupovať a hľadal som nejaký známy orientačný bod. Viditeľnosť sa poobede pokazila. Báľ som sa, aby som niekde nespadol. Moja situácia sa ani v tento deň príliš nezlepšila. Druhý bivaľ som mal vo výške okolo 7600 m. Bol

som na tom horšie, keďže som nepil a nejedol. Ale neupadal som na duchu. Nepripúšťal som si myšlienku, že by som tam zostal. Noc už bola horšia, ale ešte sa to dalo. Juro čakal prvú noc vo štvorke, hľadal ma – blikal, volal. Celú noc. Vraj mu aj vynadali, že čo buntoší. Ďalší deň mu Kumar povedal, aby išiel dole, že len mňa jedlo a bomby. Navaril, pripravil stan aj veci pre mňa a išiel dolu.

Mal si s ním spojenie vysielaczkou? Myslíš, že problémy s orientáciou boli následkom vyčerpania a pôsobením výšky? Nad 7 tisíc si bol už 3. deň. Či štvrtý?

Spojenie som mal len v „summit day“, do prvého bivaľu. Myslím, že výšku som začal cítiť asi až pri kopaní druhého bivaľu. Nemyslím fyzicky, ale skôr triezve uvažovanie. Nad 7 tisíc som bol vlastne tri a pol dňa.

Ráno som už vedel, že sa musím nejako rozhodnúť a tak som si vybral tri cesty na zostup. Prvú som vyskúšal a keď sa ľadovec zalomil dolu, necítil som sa na to a radšej som sa vrátil. Pri šliapaní k druhej možnej ceste sa mi zdalo, že vidím žltú bundu na obzore mojej tretej varianty zostupu. Keďže som si uvedomoval, že nie som úplne ok, neprikladal som tomu význam. No za chvíľu pribudla iná bunda a zistil som, že sú to Šerpovia.

Kto ich zorganizoval?

Celé to zorganizoval kuchár Kumar, samozrejme po konzultácii s p. Pasangom - majiteľom agentúry, ktorá nám organizovala expedíciu.

Čo je ešte zaujímavé, v BC boli všetci po vrchole a nikto nechcel ísť hore. Prvý sa postavil Šerpa, ktorý ma poznal a nakoniec sa k nemu pridal aj jeho parták. Boli z údolia Makalu. Keď sa to dozvedeli Šerpovia z údolia Solo Khumbu, išli tiež. Rivalita. Čiže ma hľadali 2 x dvaja ľudia. Jasné, že mali za to zaplatené, ale aj tak sa im veľmi nechcelo ísť. Ešte taká raritka – Phurba Šerpa, ktorý ma našiel, bol na vrchole spolu s klientom v ten istý deň, ako ja. Do BC zostúpil doobeda 26. septembra a na druhý deň doobeda ma našiel v cca 7500 m. Teda po vrchole, dal z BC do C4 za 6 – 7 hodín - výškový rozdiel asi 2700 m.

Ako si sa dostal dole? Vládal si, alebo ti museli pomáhať?

Hneď, ako ma našli, dali mi trochu napiť, nadvýšnuť kyslíka - proti mojej vôli. Vraj som Phurbu aj trochu inzultoval, keď mi nutil kyslík. Dole som som šliapal/zlanoval sám. Dokonca, vraj lepšie, ako jeho klient s kyslíkom, s ktorým dal vrchol.

Áké prvé jedlo si si dal v Káthmandu?

Pivo s pivom som chcel, ale bolo to nakoniec mým rizoto.

Ktoré krčmy sú v Káthmandu in?

Pred dvoma rokmi sme sa stretávali v horolezeckom pube Tom and Jerry. A tak sme pokračovali väčšinou práve tu.

Veľa horolezcov začne plánovať ďalšiu expedíciu a ešte nie sú z hory poriadne ani dole. Ako to bolo s tebou?

Jasné, plány sú. Hoci zatiaľ sú to skôr sny. Ide zima, tak snáď nejaké prechody, ľady, firmy... Expedícia možno za pár rokov. Teraz je na rade rodina.

Chceš sa do Himalájí vrátiť?

Mojou srdcovkou je asi stále Karakorum. Ale aj tie džungľové kopce sa mi celkom pozdávajú. Len keby tam nebola tá džungľa.

Veľa štastia pri ďalších výstupoch a ďakujem za rozhovor.

Rozpráva sa Jarýk Stejskal ■

La Sportiva SPECTRE

najľahšia 4-klipsová skialp topánka na trhu

Po minuloročnom úspešnom uvedení superľahkých 2-klipsových lyžiakov Sideral a Spitfire, prichádza La Sportiva opäť s revolučnou novinkou.

La Sportiva SPECTRE

Na začiatku tohto príbehu bol sen mať skialp topánku, poskytujúcu všetky výhody moderných skitouringových lyžiakov (nízka hmotnosť, veľký rozsah pohybu...) a pritom zachovať vlastnosti zjazdovej lyžiarky. Keď ľudia z La Sportivy prišli s touto požiadavkou za vývojármi, dočkali sa smiechu a odpovede, že je to nemožné. Ale oni tvrdohlavu, ako vždy keď ide o inovácie, trvali na svojom. Usilovne a vytrvalo pracovali a tu je výsledok – **SPECTRE** – váha 1390 g (jedna lyžiarka,

veľkosť 27 EU), index tvrdosti flex 120 - úžasné, keď zoberieme do úvahy, že väčšina 3-klipsových lyžiakov má cez 1500 g! Naozaj to nie je žiaden kompromis medzi 4-klipsovou zjazdovou lyžiarkou a výkonnou dvojklipsovou skialpinistickou topánkou.

Skelet je vyrobený s ľahkého materiálu Grilamid®, zatiaľ čo karbónom vystužená „chrbtica“ zabezpečuje perfektnú tuhosť na zjazd. 60° rozsah pohybu komínu a EZ Flex jazyk umožňujú neuvěřiteľný

La Sportiva SPARKLE

zážitok pri chôdzi a robia lyžiarku vynikajúcu na technické výstupy. Štyri klipsy s inovatívnym upínaním, majú mikro aj makro nastavenie - takže je možné ich prispôsobiť veľkému rozsahu nôh. Dajú sa doplniť popruhom na ešte dokonalejšiu fixáciu chodidla. Podrážka Vibram® zaručuje dobré vlastnosti pri pohybe v každom teréne. Lyžiarky sú kompatibilné so všetkými touringovými viazaniami, vrátane techových. Vyrábajú sa po pol-

čísloch vo veľkostiach Mondo Point od 25 do 31,5. A aby nám dievčatá nezavídali, v ponuke je o čosi užšia dámska varianta **SPARKLE**, vyrábaná vo veľkostiach 23 až 31,5 vrátane polčísiel.

Sen sa stal skutočnosťou: Spectre je najlepšou inováciou aplikovanou do 4-klipsovej skialpinistickej lyžiarky. Už teraz sa teším, kedy ich vyskúšam!

Boris Mládek

Foto: Roman Skyba

Devätnásteho februára 2013 sa uskutočnil na bratislavskej Kolibe nultý ročník nočných skialpinistických pretekov „SkiAlp Kamzík“.

Trať viedla od hornej stanice lanovky behom k asfaltke, pokračovala zjazdom asfaltkou k údolnej stanici a výstupom na pásach popod lanovku k hornej stanici, kde bol cieľ. Pretekalo sa na dva okruhy, s celkovým prevýšením cca 400 metrov.

Pretekov sa zúčastnilo 20 mužov a 5 žien. Víťazom v mužoch sa stal Peter Volnár

skvelým časom 35 minút a v kategórii žien *Míchalea Izakovičová*, ktorá zdolala trať za 43 minút.

Veríme, že tohtoročná zima nám umožní pokračovať už ostrým 1. ročníkom.

Sledujte www.yakrisky.sk, nech nezmeškáte štart!

Z Popradského plesa cez chatu Ornak na Žiarsku chatu

Koncom minulého roka som na webe našla správu o tatranskom prechode Melekovcov z Brnčalky cez Poľsko až na Žiarsku chatu, na dokončenie ktorého čakali 35 rokov. Napísali ju aj ako inšpiráciu pre nasledovníkov a že im držia palce. Obdivujem a závidím. Netuším, že už o 4 mesiace pôjdem - s podobne „postihnutými“ Švanťom, Dušanom a Jurajom - po ich stopách.

Kobyliťa dolinka, v pozadí masív Hrubô.

ženej doliny s bielym hrebeňom Hrubô nad nami. Obloha - čistý plech, trochu oblačnosti by nebolo na škodu. Nestažujem si, božechráň, ale ako mám z tohto vytlačiť poriadne fotky?

Každý si niekoľko kilometrov kreslí vlastnú stopu. Perfektné „upravenú zjazdovku“ prerušia len vypadnuté lavíny pod Temnými smrečínami. V Kôprovej doline sa postretáme, vybehneme do ►

Pod Satanom.

Na dobré podmienky čakáme celú zimu, ktorá je v Tatrách skoro celá v znamení blbého počasia a zlých podmienok. Keď sa v polovici apríla konečne objaví prvá slnečná predpoveď na dva dni po sebe, neváhame a vyrážame. Z Brnčalky na Popradské sme išli vlni a na celý prechod nám to teraz nevydá, preto volíme len „čerešničku na torte“, pre nás neznámu časť, z Popradského na Žiarsku. Netušíme ešte, že načasovanie je ideálne a podmienky budú fantastické. Už o týždeň neskôr je zo snehu nelyžovateľná brečka a krátko na to aj koniec sezóny.

V prvom slnečnom ráne nám to odsýpa jedna radosť, do Nižného Kôprovského sedla vybiehame v krátkych rukávoch. V sedle riešime trasu ďalšieho pochodu, žiadna stopa široko-ďaleko a tak treba dať pozor na odbočky. Technologický guru Švanťo nechal GPS v aute, nebude predsa trepať 300 gramov navyše! Ešteže orientačný guru Dušan má mapu a pozná tu každý kameň.

Po nedotknutom svahu sa spúšťame do Hlinskej doliny a začínajú radovánky. Nevie, čo skôr. Či sa vytešovať z fantastickej lyžovačky, najlepšej v tejto sezóne alebo loviť zábery nádherny vysne-

Zjazd z Hladkého sedla do Zadnej Tichej.

Tomanová dolina.

Kobylej dolinky a sme v sedle Závory. Tu dáme sväču a rozmýšľame, čo s načatým dňom. Dlhým zjazdom sme ušetrili kopu času, a tak padne nápad predĺžiť si trasu a odskočiť k susedom. Váham. Ak pôjdem s nimi, moja pracovne vybudovaná pozícia „Brzdy výletu“ je v háji. Pokušenie je ale silnejšie, veď možno sa sem už nikdy nedostanem.

A tak vytraverzujeme do *Hladkého sedla* a kocháme sa nádhrou slovensko-poľskej panorámy od Veľkého Mengusovského štítu cez Dolinu piatich poľských plies až po Svinicu. Odtiaľ sa púšťame do ďalšieho – a znovu najlepšieho - zjazdu dňa, do *Zadnej Tichej doliny*. „Freeride roka“ sleduje len kamzík, jedinú živú bytosť, ktorú sme dnes stretli. V lese Tichej doliny je sneh už mokrý a lyžba ťažšia. Váľam sa od smiechu, keď sa pred mnou sklátia všetci traja naraz. Švanto napichnutý na pni s lyžami prepletenými okolo hlavy, a Juraj s Dušanom v hlbokom snehu prepletení jeden

Bystrá od Ornaku.

Chata Ornak.

Pohľad z Klinu na Červené vrchy.

Klin, Jakubína a Hrubý od chaty Ornak.

cez druhého. V lese trochu blúdime, stopy po ľudoch žiadne, v snehu len medvedie laby. Na klude mi to nepridá. Ja síce viem, že najväčší medveď je tu Švanto, len či to vedia aj oni? A tak kým guruovia čumia do mapy, vyrážam kade ľahšie a nachádzam chodník so starou lyžiarskou stopou. Na Rázcestí pod Kaspovým oddychujeme, sušíme pásy a z potoka dopĺňame vodu. Pred nami je dlhý výstup *Tomanovou dolinou* do *Tomanovho sedla*, ktoré sa zdá byť v nekonečne. Vedú nás medvedie stopy. Keď treba prejsť cez potok po rozpadnutom mostíku a otestovať jeho nosnosť, džentlmeni mi galantne dávajú prednosť. Našťastie im rýchlo docvakne, že ak skončím vo vode, sranda to bude len na chvíľu. Lyže teda radšej poprehadzujeme cez vodu a prelezieme po spadnutom smreku. Z potoka sa miestami čierne riadna hĺbočina a mňa na strmých traverzoch nad ňou prenasleduje obava, či sa neprepadnem. Potápanie nie je práve moja obľúbená disciplína. Našťastie sa musím začať zaoberať inými problé-

mami. Slnko už sadá, v tieni pod sedlom je celkom slušné klzisko. Vytahujem haršajznu a posledná sa doťapkám hore. Ešte foto s Temniakom a už len zjazd. Švanto síce pokúša, že treba výjsť vyššie a zlyžovať až z vrcholu Poľskej Tomanovej, ale prehlasujeme ho. Nevieme, ako ďaleko to máme na chatu a sme už hladní. Zjazd je čistá radosť, dnes to má fakt šťavu. V doline je to už horšie, mäkký sneh dá unaveným nohám riadne zabráť. Na chatu prichádzam vytrásená ako detva.

Chata Ornak je zvláštna. Budova aj interiéru sú veľmi príjemné, len zvyky tu majú podivné. Nakrmia vás len do 19:00, napoja do 20:00 a raňajky dajú až o 8:00. Palacinky majú len slané a omeletu zase len s džemom. Ale je tu teplo, ticho aj tekutiny a to nám po dnešných 24 km, so stúpaním 1737 m a klesaním 2065 m ku šťastiu úplne stačí.

Druhé ráno, znovu plech. Pred nami najvyšší kopec Západných Tatier, mohutná *Bystrá*. Vystúpame lesom a potom nekonečným tvrdým svahom na *hrebeň Ornaku*. Rozfúkalo sa a prítulho. Konečne sme hore a žasneme nad výhľadmi na Západné Tatry a Roháče. Nikto z nás ich ešte takto nevidel. A tak nám rýchlo ubehne aj dlhý úsek po hrebeni pod Zadný Ornak. Tu už občas derieme pásy pri krátkych zjazdoch a stretávame osamelého pešieho turistu. Počas celej dvojdnovky sme ďalšieho človeka nestreli.

Ešte výjsť do Gáborovho sedla a vyšťverať sa na *Klin*. Tento úsek je mimoriadne fotogenický. Síce je to riadne do kopca, ale hrebeňové preveje Klinu a Červené vrchy za nami sú také pekné, že ma to vôbec netrápi.

Na Kline už tak fučí, že mám strach, aby ma nesfúklo do doliny. Ani sa nestíhame pokochať ►

naď nezvyčajným pohľadom na Kriváň, Ostrý Roháč, Volovec. Rýchlo aspoň jedno vrcholové foto na hraničnom kameni, strhnúť pásy a zlyžovať do Račkovho sedla. A znovu nalepiť. Lenže chyba! Vektor mi pásy vytrhne z rúk a hodí ich do trávy. Zmrznutými prstami neúspešne oberám stovky stebiel a dúfam, že také zababrané budú ešte držať. Držali a ja mám poučenie do budúcnosti.

Na Končistej sa zdržime len chvíľu, do Žiarskeho sedla je ešte ďaleko. Terén je miestami riadne exponovaný, sneh ľadový. Chytá ma mdloba, keď vidím obraty oboch guruov v najužších a najstrmších miestach hrebeňa len s haršajžňami. Obúvam mačky a vyťahujem čakan. V záverečnom stúpaní na *Hrubý vrch* (po poľsky Jarząbczyk Wierch) sme už na mačkách všetci.

Lyžovačka je opäť úžasná. Kopec počmáraný štyrmi stopami opúšťame v predpisových rozstupoch. Natopený svah režeme po jednom, najskôr dlhým traverzom a potom opatrným zjazdom do

Jamnickej doliny. Tu už je sneh hnílý a každý z nás si do doliny púšťa svoje splazy. Celkom mi lepí.

Prechádzame *Záhradky*, spod kosodreviny dolujeme prameň a dopĺňame tekutiny. Plačlivým nás opäť sprevádzajú medvedie stopy. Lyže už režu kôru a treba pridať tempo, kým západnú stranu sedla ešte lížu posledné lúče slnka. Zdvihnem hlavu a nado mnou obrovský tieň. Chvíľu trvá, kým mi docvakne, že to nie je lietadlo, ale orol skalný. Nádhera!

Žiarske sedlo, posledné sedlo dnešného dňa aj celého prechodu, posledné spoločné foto. A tiež posledný zjazd výletu. Tento je už iný ako tie predošlé, po dvoch dňoch sme po prvýkrát v rozlyžovanom teréne. Dnes to bolo rovnako úžasné ako včera, aj keď kratšie a ťažšie. V nohách máme 16 km, stúpanie 1923 m a klesanie 1665 m. A zároveň šťastných hormónov v krvi a radosti v duši. Melekovci, dobre ste nám držali palce. Vďaka!

Jana Tekelová ■

Jamnická dolina
smerom na Záhradky.

„HORY NEPOTREBUJÚ MŇA, ALE JA POTREBUJEM ICH.“

„VIAC AKO 40 ROKOV SOM
S TÝM ZMIERENÝ!“

HANWAG ProTeam: Peter Vogler
Horský vodca od roku 1972

ALASKA GTX® | KATEGÓRIA TREK

Každý krok, ktorý spravíte v topánkach Hanwag, je výpoveďou kvality; je to kvalita, ktorá môže byť poskytnutá len v prípade takého ohromného dedičstva. Vyše 90 ročnej tradície výroby legendárnej, vysoko kvalitnej obuvi pre všetkých, ktorí sa radi pohybujú v prírode. Každá topánka Hanwag je spracovaná tak, aby z nej bolo cítiť istotu, pohodlie a maximálny výkon v každom teréne, či poveternostných podmienkach. Práve preto si naša obuv vybuodovala množstvo generácií nasledovníkov.

www.hanwag.de/sl

OUTDOOR FOOTWEAR
SINCE 1921

www.marmot.eu | facebook.com/marmot.mountain.europe

© Christian Weiermann

Marmot[®]
FOR LIFE

Marmot
Speedlight
Jacket